

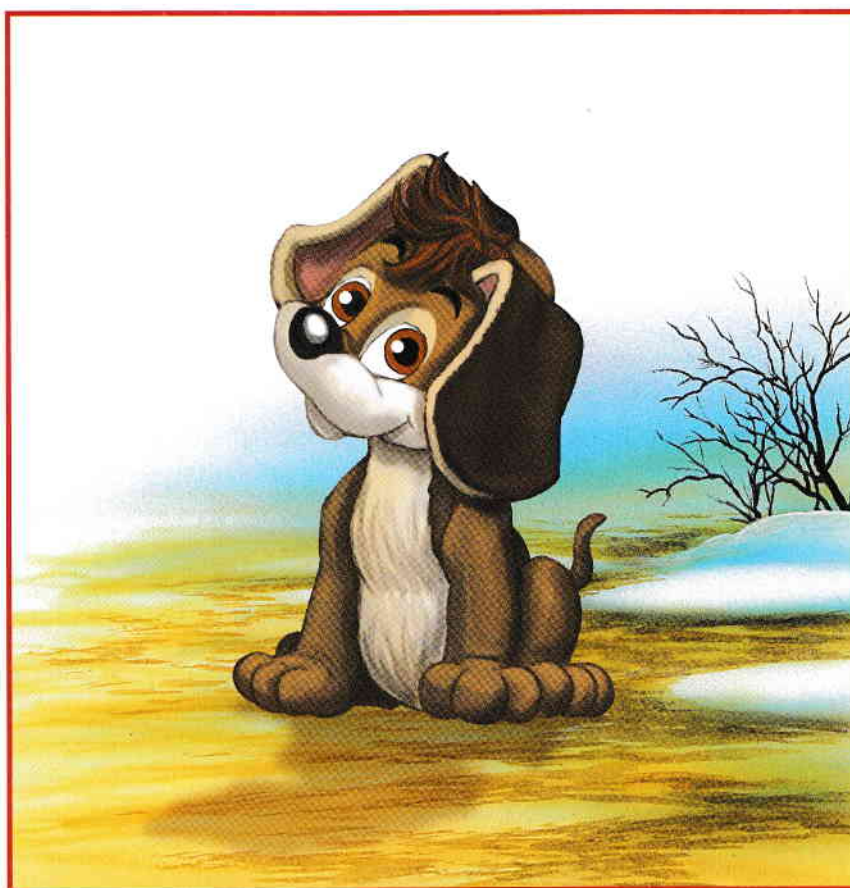
LBRIS

We know
books

LĂBUȘ

CĂȚELUȘUL CEL ISTET

Editura
Prichindel

Sosirea lui Lăbuș

4

Norocilă, vrăjitorul cel înțelept, locuia în căsuța din pădure, alături de bunii lui prieteni: Doi-Colți, porcul-mistreț cu inimă bună, Zumzăici, albina curioasă și atotștiutoare, și Mieunica, o pisicuță cu obiceiuri ciudate și mintea ascuțită, un membru cu totul deosebit în ceata celor patru.

Într-o frumoasă seară de toamnă, pe când cei patru prieteni leneveau pe lângă casă, Doi-Colți, curios să afle mai multe despre viitorul lor tovarăș, despre care știau câte ceva numai din povestirile lui Norocilă, deschise râtul și-l întrebă nerăbdător pe vrăjitor:

— la zi, Norocilă, când o s-apară Lăbuș?

— Măine-dimineață o să fie aici, îi răspunse bătrânul. E el doar un cățelandru, dar e în stare de o mulțime de lucruri și-i foc de isteț. Cu siguranță c-o să ni-l facem degrabă prieten.

Curând, noaptea avea să se aștearnă pe-ndelete, iar prietenii se pregătiră de odihnă.

Numai că se culcară afară, sub pomul cel falnic din preajmă, căci, de fiecare dată când era vreme bună, lor le plăcea să doarmă sub cerul liber, la aer curat. Asfințitul soarelui îi prinse pe toți scufundați într-un somn adânc. Adică, aproape pe toți, căci la poarta grădinii, cineva era încă treaz. Era chiar Lăbuș, fericit nevoie mare.

Și nici nu-i de mirare, la cât așteptase până să facă și el cunoștință cu noii lui prieteni, dintre care numai despre Norocilă auzise atâtea și atâtea lucruri. Grăbit nevoie mare, își făcu vânt peste gard.

Uite-i colo! Ce noroc pe capul meu! își spuse Lăbuș în sinea lui apropiindu-se de cei scufundați în somn.

Mieunica fu prima care, mijindu-și pleoapele, îl zări. Numai că Lăbuș se repezi către ea și, ca orice câine prietenos, începu s-o lingă. Mda, halal deșteptare pentru o pisică! Sărăca de ea, nici nu-și dădea prea bine seama dacă nu cumva sărise careva asupra ei de sus, din vreun pom. Speriată, Mieunica zvâcni cât colo, căutând scăpare în înaltul unui păr.

Lăbuș credea că pisicii îi arde de joacă, așa că alergă într-un suflet către pomul cu pricina, lătrând voios nevoie mare. Mieunica se cățără iute în păr.

Am scăpat! își zise ea, răsuflând ușurată. Apoi, scoțându-și ghearele, se lăsă să cadă în capul lui Lăbuș, care se oprise sub pom.

— Auuu! zbieră Lăbuș. Ce te-a apucat de mă zgârii? întrebă el, nedumerit, și străduindu-se să scape de ghemul de blană cu gheare ascuțite.

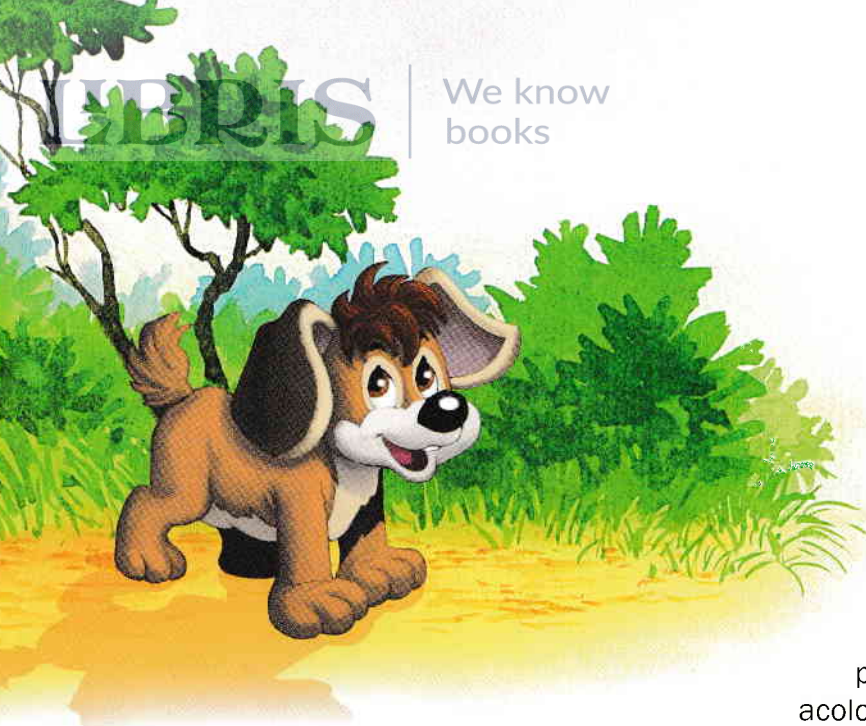
De-atâta lătrat și schelălăit se treziră și ceilalți, grăbindu-se să-i vină în ajutor târcatei de Mieunica. Pisica sări din cârca lui Lăbuș, pitulându-se după Doi-Colți, cel mare și vânjos.

— Bestia de colo mi-a sărit în spinare, după care s-a apucat să mă muște de cap, de parc-ar fi vrut să mi-l smulgă de la locul lui, nu altceva, se văicări Lăbuș.

— Euuu? se rățoi Mieunica la cățeluș. Cred că tu ai fost cel care era să mă lași fără de păr pe scăfârlie, tot trăgând de el înapoi și-ncolo. Și când te gândești că eu n-am făcut decât să-ți urez bun-venit, câine lipsit de bună-cuviință ce ești!

Fără să priceapă ceva, Doi-Colți se mulțumi totuși să-i țină la oarecare depărtare pe cei doi arțăgoși.

6

— Ei, nu mai bombăni atâta și tu, Mieunico, încercă s-o domolească Doi-Colți, porcul-mistreț cel bun la suflet. Firește că Lăbuș n-a vrut să-ți facă niciun rău, doar că așa e el, mai zglobiu din fire. Recunoscător, Lăbuș le zâmbi tuturor, iar Norocilă i se adresa din nou:

— Hai, vino să-ți arătăm acum căsuța în care vei locui și tu!

Sporovăind voioși între ei, o porniră cu toții într-acolo. Mieunica rămase însă ceva mai în urmă, pufnind și mormăind în sinea ei:

Mda, ce să spun, mare nevoie aveam de-așa un câine zvăpăiat! Uite, acum trebuie să-mi curăț blana!

— La urma urmelor, cine ești și ce cauți pe la noi? Îl luă Doi-Colți la rost pe cățeluș. Și ce fel de purtare mai e și asta, să te-apuci s-o muști pe Mieunica noastră tocmai de scăfârlie?

— Bine, dar eu doar am lins-o pe față, prietenește, precum obișnuim noi, câinii, explică Lăbuș.

— Vai de mine și de mine, măi, Lăbuș, rosti Norocilă, vrăjitorul cel înțelept. Oi fi tu noul nostru prieten și tovarăș de viață, dar ți-ai ales un fel tare nepotrivit de-a face cunoștință cu noi.

— Carevasăzică, needucatul ăsta mai pofteste să și locuiască laolaltă cu noi. Auzi acolo, să se-apuce el să lingă o pisică! Cine a mai pomenit așa o grosolănie? izbucni din nou Mieunica.

Pădurea cântătoare

Dorind să facă o plimbare, Lăbuș se îndreaptă spre pădure. Și, minunându-se de mulțimea culorilor de toamnă, încercă să prindă din zbor frunzele scuturate una câte una din copaci. Le privea cu atenție, le adulmea și apoi le lăsa să zboare mai departe, purtate de adierile vântului. Deodată, sunete neobișnuite îi ajunseră la urechi. Se opri și ascultă cu atenție.

Cine să fi cântat?

Făcu ochii roată, dar nu zări pe nimeni.

Și totuși... Parcă tot cântă cineva!

— Hei, e careva prin preajmă? strigă Lăbuș.

Îl rodea curiozitatea, dar întrebarea nu fusese o alegere înțeleaptă, dimpotrivă. Iar glasul și sunetele suave de până atunci pieriră pe dată. Lăbuș se mai învârti o dată în loc, cercetând de jur-împrejur. Nimeni, nicăieri! Ridică din umeri și-și văzu de drum mai departe.

Te pomenești că tocmai pădurea e cea care cântă, își zise Lăbuș în sinea lui. Păi, sigur că da! Că doar așa cântă orice pădure la vreme de toamnă, nu?

Așa că, fără să mai întrebe nimic, se mulțumi să asculte cântecul cel suav și, topăind vesel, se îndepărtă. Și, plin de voie bună, își mai zise în gând, mulțumit:

Zău dacă nu-i grozav să te plimbi printr-o pădure așa... cântătoare!

Păși întins, se împiedică și căzu cât era de lat. De cum privi în jur, dădu cu ochii de o ditamai grămadă de frunze moarte.

Ce să fi fost? Bine, m-am împiedicat eu de ceva... Dar ce să fi fost? se întreba el, în timp ce își pipăia nasul.

